

Nr 15
kwiecień
2022

NASZA GMINA

BEZPŁATNY BIULETYN INFORMACYJNY GMINY JÓZEFÓW NAD WISŁĄ

Dwumiesięcznik

W numerze:

Moja mała Ojczyzna - Kolczyn

ERASMUS

100 urodziny Pani Czesławy Dobrowolskiej

Złote Gody 2021

***Gminny Turniej w Bilarda
Młodzieżowych Drużyn Pożarniczych***

Turniej Tenisa Stołowego

Szanowni Państwo!

Od początku konfliktu zbrojnego na Ukrainie niesiemy w naszej gminie wszelką potrzebną pomoc naszym sąsiadom. Niecodzienna sytuacja, w jakiej znaleźliśmy się ma trójtorowy bieg. O tym podjęliśmy dyskusję 4 marca podczas posiedzenia Gminnego Zespołu Zarządzania Kryzysowego oraz wielu narad w gronie Kierowników Jednostek Organizacyjnych Gminy Józefów nad Wisłą. Cała sytuacja była również powodem Nadzwyczajnego Posiedzenia Rady Miejskiej w dniu 10 marca, podczas którego podjęto m.in. stanowisko wyrażające zdecydowany sprzeciw agresji Federacji Rosyjskiej na Ukrainę oraz pełną solidarność z narodem ukraińskim. Kolejne Nadzwyczajne Posiedzenie Rady Miejskiej w dniu 30 marca było poświęcone ocenie sytuacji bieżącej w gminie w związku z pobytem uchodźców, którzy przebywają w budynku Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Józefowie nad Wisłą oraz 44 domach i siedzibach będących własnością prywatnych osób.

Podczas spotkań i narad został ustalony tryb pomocy mieszkańcom Ukrainy, który obejmuje:

1. Przyjęcie uchodźców pod „dach” gminy w ramach gminnych zasobów lokalowych.,
2. Pomoc bieżącą dla rodzin podejmujących uchodźców w swoich domach.,

3. Pomoc humanitarną i jej koordynowanie poprzez przekazywanie gromadzonych darów potrzebującym na Ukrainie, w szczególności partnerom ze Schodnicy.

Według raportu Ośrodka Pomocy Społecznej na dzień 30 marca w naszej gminie w dniach 4-5 marca przebywała grupa uchodźców z okolic Odessy, która ze względu na specyficzną sytuację zdrowotną, po właściwym zaopiekowaniu przenieśli się do Domu Pomocy Społecznej w Krasnobrodzie. Od 8 marca w Zespole Szkół Ogólnokształcących przebywa grupa uchodźców z Kijowa i okolic skierowana do nas przez punkt recepcyjny na granicy oraz 188 osób przyjętych do domów prywatnych, przy czym wiemy, że nie jest to pełna informacja. Stąd prośba do Państwa o przekazywanie aktualnych danych, abyśmy mieli pełny obraz problemu. Dane są bardzo istotne pod kątem bezpieczeństwa w gminie, opieki zdrowotnej oraz zapewnienia potrzeb edukacyjnych dzieciom i młodzieży. Od początku wojny na Ukrainie realizujemy również pomoc naszym sąsiadom, a konkretnie miastu partnerskiemu Schodnica, polegającą na transportach darów, z których pierwszy dotarł na miejsce 11 marca, a drugi 17 marca. Przekazaliśmy środki opatrunkowe, środki higieniczne, ubrania oraz żywność zebrane w formie darów od mieszkańców Gminy Józefów nad Wisłą, a także dzięki wsparciu ze strony Banku Żywności oraz w ramach pomocy humanitarnej z Poczdamu. Dzięki zaangażowaniu naszych służb i mieszkańców gminy oraz współpracy z LOO PCK w Lublinie przygotowaliśmy również kolejne 40 miejsc w ŚDS w Prawnie na potrzeby delegowania grup przez recepcyjne punkty graniczne.

Szanowni Państwo! Chcę z całego serca podziękować każdemu za wszystko co robicie w tej sytuacji. Przyjmujecie nowe obowiązki, dzielicie się tym co macie, działacie w formie wolontariatu nie licząc czasu potrzebnego do niesienia pomocy drugiemu Człowiekowi. Musimy jednak pamiętać, że to dopiero początek. Trzeba nam wszystkim dużo sił, wszelkiego wsparcia, dobrego słowa, aby dać radę problemowi. Życzę Wam dużo zdrowia i spokoju! Dbajcie o siebie i najbliższych!

Burmistrz
Grzegorz Kapica

MOJA MAŁA OJCZYZNA- KOLCZYN

Dawne przynależności administracji świeckiej.

Najstarszy przekaz poświadczający istnienie Kolczyna dotyczy roku 1436. Powstało w dobie dzielnicowej kasztelania sieciechowska oraz zawichojska, administracje swa rozciągały na znaczne obszary prawobrzeża Wisły. Dowodzą tego przekazy J. Długosza o miejscowościach położonych na prawym brzegu Wisły, które podlegały grodowi w Zawichoście. Pod koniec XII wieku zachodnia granica kasztelanii lubelskiej przebiegała korytem Wisły i na południu sięgała do ujścia lewobrzeżnej rzeki Kamiennej. Wobec czego przyszły Kolczyn położony na południe od kamiennej znalazł się w kasztelani sąsiedniej, tj. zawichojskiej. W latach 1268-1316 kasztelania zawichojska przeszła pod zarząd kasztelanów sandomierskich podlegając administracji województwa sandomierskiego. Już przed rokiem 1465 Kolczyn podlegał władzy w Urzędowie. W roku 1474 omawiana wieś znalazła się w granicach nowopowstałego województwa lubelskiego i przetrwała niezmiennie do roku 1772, nadal podlegając lokalnej administracji powiatu urzędowskiego.

W granicach Rzeczypospolitej Kolczyn przetrwał do roku 1795, kiedy to po trzecim rozbiórce znalazł się pod okupacją austriacką, wchodząc w skład cyrkułu józefowskiego, zarządzanego przez Lubomirskich. W roku 1803 cyrkuł józefowski oraz lubelski połączono, a ośrodek nowopowstałego cyrkułu lubelskiego zlokalizowano w Lublinie. W latach 1809-1815 Kolczyn znalazł się w obrębie Księstwa Warszawskiego, wchodząc w skład departamentu lubelskiego, powiatu kazimierskiego. W roku 1815 tereny wsi znalazły się w granicach reaktywowanego województwa lubelskiego, w powiecie ka-

zimierskim i dopiero ukaz carski z roku 1837 przemianował województwo na gubernie w pięć lat później obwody na powiaty. Późniejsze reformy administracyjne do roku 1866 terenu Kolczyna nie dotyczyły. Po powstaniu styczniowym w roku 1867 gubernie lubelską podzielona na 10 powiatów, włączając omawiana wieś pod zarząd administracji nowoaleksandryjskiej (tj. puławskiej) i stan taki przetrwał do roku 1915.

W grudniu 1915 roku tereny Kolczyna zajęły wojska austriackie, które okupowały je do roku 1918 wchodząc w obręb tzw. General-gubernatorstwa dla austro-węgierskiego obszaru okupacyjnego. W granicach niepodległego państwa Kolczyn znalazł się w obrębie gminy Rybitwy, która podlegała władzom powiatowym w Puławach, a ta z kolei administracji wojewódzkiej w Lublinie. Taki stan rzeczy przetrwał do drugiej wojny światowej. W granicach generalnego Gubernatorstwa, utworzonego przez Rzeszę hitlerowską, tereny międzyrzecza Wisły i Bugu należały do dystryktu lubelskiego, w ramach którego zachowano pierwsze powiaty, tak więc Kolczyn nadal podlegał administracji puławskiej. W lipcu 1944 roku powrócono do granic administracyjnych sprzed września 1939 roku.

W latach 1954-1955 utworzono powiat opolski, do którego z [powiatu puławskiego przeniesiono m.in. gromadę Józefów, której podlegał Kolczyn. Uchwałą z dnia 1 stycznia 1963 roku w miejsce gromad powołano gminy, Kolczyn nadal jest w administracji józefowskiej, tworząc sołectwo (na mocy ustawy z grudnia 1972 r.) Ostatnia reforma administracji państwowej z dn. 28.05.1975 r. pozostawia Kolczyn w gminie Józefów nad Wisłą województwa lubelskiego i jest to stan obecnie obowiązujący.

Dawne przynależności administracji kościelnej.

Rozpad diecezji krakowskiej na archidiakonaty nastąpił na przełomie wieku XII oraz XIII. Powstały wówczas cztery archidiakonaty: krakowski, lubelski, sandomierski i zawichojski.

Według T. Silnickiego na pocz. XIII wieku teren parafii Rybitw, a tym samym pobliskiego Kolczyna leżał w granicach archidiakonatu zawichojskiego, który najprawdopodobniej pokrywał się z granicami administracji państwowej. Kolczyn pozostał w zasięgu administracji zawichojskiej do roku 1790, kiedy to Sejm Czteroletni przyłączył prawobrzeżną część nadwiślańską biskupstwa krakowskiego do diecezji chełmskiej. Wówczas przyłączono dekanat urzędowski, któremu podlegała parafia Rybitwy. Stan taki zatwierdził papież Pius VI dekretem z dn. 20 lipca 1790 roku. W roku 1797 Kolczyn znalazł się w nowotworzonym dekanacie józefowskim, nadal w parafii Rybitwy. Prawdopodobnie dekanat józefowski istniał w latach 1795-1803 tzn. przez okres funkcjonowania cyrklu józefowskiego. W roku 1805 władze austriackie przeprowadziły reorganizację granic diecezji usankcjonowane bullą papieża Piusa VII z dn. 13 czerwca, mocą której erygowano diecezję kielecką, w granicach której prawobrzeża Wisły znalazły się dekanaty urzędowski i chodelski, a tym samym parafia Rybitwy. Stan taki istniał do roku 1818. W 1818 roku papież Pius VII bullą z dnia 2 lipca ustanowił nowe granice. Do diecezji lubelskiej powróciły dekanaty: urzędowski, chodelski i zaklikowski. Być może od tego czasu Kolczyn należący do parafii Rybitwy podlegał administracji w Chodlu. Stan taki mamy potwierdzony dopiero w roku 1840. W 1867 r. ukaz carski z dnia 22 maja połączył diecezję podlaską z lubelską, utworzono 19 dekanatów. Parafia Rybitwy znalazła się w dekanacie aleksandryjskim i przetrwała w nim do roku 1915.

Wraz z odzyskaniem niepodległości parafia Rybitwy znalazła się w administracji dekanatu opolskiego diecezji lubelskiej. W latach 1897-1917 mieściła się tu parafia przeniesiona z Rybitw (obowiązywała nazwa parafii Józefów-Rybitwy.

Po 1917 siedzibę parafii przeniesiono na dawne jej miejsce – do Rybitw. W 1946, na mocy decyzji bpa Stefana Wyszyńskiego, Józefów ponownie stał się siedzibą parafii. Przywrócono jej nazwę Józefów-Rybitwy. Kościół w Rybitwach funkcjonował na zasadach filii. Posługiwał tam rektor będący równocześnie wikariuszem w Józefowie. Dopiero w 1975 powstała osobna parafia w Rybitwach i w związku z tym teren dawnej parafii Józefów-Rybitwy podzielono na 2 odrębne jednostki.

Rys historyczny

Najstarszy przekaz źródłowy odnotowuje osadę wiejską Kolczyn w roku 1436, jako własność szlachecka dziedzica Stefana herbu Sokola. Jednak ślady osadnictwa znacznie wyprzedzają ów przekaz dotyczą bowiem neolitu środkowego i związane są z bytowaniem tzw. kultury pucharów lejkowatych (Kultura pucharów lejkowatych (KPL, TRB) – jedna z kultur neolitu z kręgu kultur naddunajskich, występująca w Europie między 3700 – 1900 p.n.e., na terenach Jutlandii, Szwecji, Niemiec, Holandii, Polski oraz części Wołynia i Podola W Polsce ślady jej pobytu odkryto w Łupawie, Mozgawie, Sarnowie, Włocławku, Wietrzychowicach, Gaju, Leśniczówce, Radziejowie, Krężnicy Jarej, Baniewicach i Zubrycach, Słonowicach. Zajmowała się głównie hodowlą, łowiectwem i rybołówstwem, ale także uprawiała zboże, znała radło i zaprzęgała do jego ciągnięcia bydło. Jedną z największych osad tej kultury na ziemiach polskich została odkryta w Ćmielowie koło Ostrowca Świętokrzyskiego. Charakterystyczne dla niej były pochówki szkieletowe zwane grobami kujawskimi i rozmaite grobowce megalityczne.

Ludność tej kultury zajmowała się również eksploatacją krzemienia pasiastego z kopalni w Krzemionkach i szarego, białego nakrapianego w Świeciechowie-Lasku koło Annapola. Także pierwsze ślady zamieszkania na Ostrowie Lednickim zalicza się do tej właśnie kultury.)

Innego okresu dotyczą pozostałości obozowiska tzw. kultury trzcinieckiej (Kultura trzciniecka – kultura wczesnej epoki brązu. Ze względu na złożoność zjawiska obejmującego

również kulturę komarowską i kulturę sośnicką w literaturze mówi się o Trzcinieckim Kręgu Kulturowym. Stanowiska archeologiczne kultury trzcinieckiej obecne były na terenach centralnej, południowej i wschodniej Polski (Kujawy, Małopolska, Mazowsze, Podlasie) oraz zachodniej Ukrainy i zachodniej Białorusi (Polesie) od 1900 do 1000 roku p.n.e. Niektórzy autorzy uznają pierwotny zasięg kultury trzcinieckiej za kolebkę Prasłowian) zlokalizowane nad Wrzelowianką. Są to fragmenty glinianych naczyń.

Przekazy źródłowe XV-wieczne dostarczają licznych informacji dotyczących właścicieli, natomiast inne dane są bardzo lakoniczne. Od roku 1446 do początku wieku XVI Kolczyn był w posiadaniu rodziny Morawieckich. W tym okresie na stanowisku wójta odnotowano Stanisława /r.1458/. W roku 1487 dziedzic Rybitw, tj. Andrzej Morawiec posiadał 6 łanów km, 2 zagrody z rolą, dziesięcinę wartości 5 grzywien oddawał klasztorowi św. Krzyża na Łysej Górze. Należność 3 grzywien oddawał folwark rybickiemu plebanowi. Z początku wieku XVI Kolczyn dwukrotnie wymieniano jako jedną ze wsi odprowadzających świadczenia pieniężne na rzecz kapituły krakowskiej- dane z roku 1529 o raz 1531. Podobny charakter ma zapis z roku 1565, poświadczający odprowadzanie podymnego (także podworowe – stała danina (podatek) pobierana od każdego domu mieszkalnego).

W drugiej połowie XVI wieku Kolczyn z przyległościami prawdopodobnie stanowił własność Ossolińskich, których późniejszy pobyt został potwierdzony w roku 1610. W tym też czasie wraz z Ossolińskimi lub za ich zgodą na tym terenie pojawili się kalwini, zakładając zbór w pobliskich Rybitwach. Stan taki trwał przez pierwszą ćwierć wieku XVII-tego. Ossolińscy jako dziedzice m.in. Kolczyna, Rybitw dobrami nadwiślańskimi władali przez ponad stuletni okres.

Pod koniec wieku XVII dobra te stały się własnością Potockich, które w połowie XVIII stulecia przeszły na własność Lubomirskich. Z tego okresu posiadamy przekazy o rejestrze poborowym /1626 r./ oraz rejestrze pogłow-

nego z roku 1676. Szczególnie istotny i niejako zasadniczy dla Kolczyna jest dokument pochodzący z roku 1687 na mocy którego: „Andrzej z Potoka na Stanisławowie y Tyczcu, Potocki Kasztelan Krakowski Hetman Polny Koronny Halicki Cesarski Kołomyński Śniatynski Starosta, Wszem wobec y każde z osobna ... iż za pomocą Bożą założywszy na gruncie moim Kolczyńskim Miasto Tytułem Józefowa, patrona nazwiskiem ...” Ten akt lokacyjny Józefowa na prawie magdeburskim całkowicie (Prawo magdeburskie (prawo niemieckie; łac. *ius municipale magdeburgense*, niem. *Magdeburger Recht*) – średniowieczne prawo miejskie, wzorowane na prawie miasta Magdeburga. W 1035 Magdeburg otrzymał patent nadający miastu prawo do handlu i zjazdów. Prawo to spisane zostało w 1188, stając się wzorcem dla podobnych regulacji wielu miast środkowoeuropejskich. Prawo niemieckie – termin powstały w początkach XIII w. na Śląsku i Morawach, początkowo jako prawo napływającej ludności, a następnie jako wzór przy organizacji samorządów miejskich i lokacji polskich wsi. Prawo magdeburskie dla ujęcia całości życia prawnego składało się z dwu spisów prawa, tj. obszerniejszego i bardziej wszechstronnego *Zwierciadła Saskiego* (łac. *Speculum Saxonum*) oraz prawa posiłkowego *Weichbild* dla miast. W kolejnych stuleciach prawo magdeburskie, lub tzw. *magdeburgia*, stały się synonimem prawa miejskiego. W Polsce prawo niemieckie stosowane było do 1791, kiedy Sejm Czteroletni przyjął ustawę Miasta nasze królewskie wolne w państwach Rzeczypospolitej, która zniosła prawo niemieckie i określiła nowy ustrój miast; ustawa została w całości włączona do Konstytucji 3 maja podporządkował XV-wieczny Kolczyn nowopowstałemu miastu. Z tego też okresu wiadomo, iż administratorem omawianej wsi był szlachcic Jan Krajewski.

Początek wieku XVIII to okres tzw. wojny północnej, ślady której odnajdujemy również na terenie Józefowa i okolic. Z tego okresu teren Kolczyna w tym czasie był miejscem postoju wojsk koronnych.

Z roku 1787 posiadamy najwcześniejsze dane statystyczne, Kolczyn liczył wówczas 300 mieszkańców, w tym 7 Żydów, pozostała ludność wyznania rzymsko-katolickiego.

Na początku XIX stulecia dobra opolskie z rąk Lubomirskich droga spadkowa przechodzą na własność Rzewuskich. Natomiast w roku 1825 część tych dóbr sprzedana hrabiemu Niesiołowskiemu i od tego czasu stanowią odrębną jednostkę ziemską, tzw. Dobra klucza Józefów. Uprawnomocniono założeniem księgi wieczystej.

Pewne nieścisłości dotyczące zaistniałego faktu znajdujemy w zapisach „Lubelskich Ksiąg Grodzkich” z roku 1790 dotyczącego inwentarza rekrutów z dóbr królewskich, dziedzicznych i duchownych Ziemi Lubelskiej i powiatu urzędowskiego, gdzie wyraźnie wymienia powinności z klucza józefowskiego”. Podobnie wpis w roku 1800 dotyczący umowy Aleksandra Lubomirskiego z starozakonnym Dawidem Nochymowiczem i kupcami z Kazimierza w sprawie sprzedaży drzewa do Gdańska. W świetle ksiąg hipotecznych „Dóbr ziemskich opolskich” Kolczyn z przyległościami w tym czasie nie stanowił samodzielnej jednostki ziemskiej.

Spis dokonany w roku 1827 podaje 24 domy, a wieś liczyła 198 osób. Jest to więc wyraźna tendencja spadkowa w porównaniu do roku 1787. Stan taki trudny jest do wyjaśnienia w oparciu o dostępne źródła. Być może owo wyludnienie należy wiązać z jakąś zarazą. Dane z lat 1880-tych podają liczbę mieszkańców 139, co również nie znajduje wytłumaczenia. Tak więc na przestrzeni blisko 100 lat Kolczyn utracił ponad połowę stanu osobowego.

W SgKP... (1827 r.) zawarta jest informacja o bindudze, czyli miejscu nad Wisłą służącym jako plac gdzie zbijano trawy i przygotowano drewno do spławu, do Gdańska.

Rok 1830- ziemie polskie ogarnia powstanie listopadowe. Jeden z epizodów tego ruchu pośrednio dotyczy opisywanej wsi. We wrześniu 1831 działania II korpusu gen. Hieronima Ramoriny przeniosły się na teren Lubelszczyzny. Korpus ścigany przez wojska rosyjskie gen. Rosena z rejonu Siedlec wycofuje się na Wisłę w okolicach Kazimierza Dolnego, dalej poprzez Opole, Józefów nad Wisłą- a więc i przez Kolczyn, przekroczył granice austriacką.

Od połowy XIX wieku właścicielami Kolczyna byli Dolińscy. W roku 1864 akt uwłaszczeniowy uposaża włościan kolczyńskich, 23 chłopom nadano łącznie 398 mórg i 30 prętów gruntów o łącznej wartości 361 rubli i 89 kopiejek. W 1861 roku włościanie z Kolczyna zawarli z proboszczem parafii Rybitwy ks. Kopciem nowy układ o zamianie dziesięciny płaconej dotychczas w naturze na równowartość pieniężną. Wynosiła ona 33,54 rb. sr. Umowę podpisali wszyscy ówcześni włościanie Kolczyna; Tomasz Pająk, Antoni Gorgol, Jan Wach, Paweł Siewielec, Jan Rosołowski, Jakób Piątek, Franciszek Kłudka, Wincenty Siewiec, Adam Nowak, Piotr Szymczak, Stanisław Wójcikowski, Dionizy Jurak, Łukasz Strawa, Mikołaj Solarski, Ignacy Majewski, Mateusz Zyska, Wawrzyniec Piątek i Kajetan Nowak. Dobra józefowskie za czasów Dolińskich obciążone były licznymi długami. Przekazy ksiąg wieczystych wskazują na pierwsze trudności już w okresie przed uwłaszczeniowym. Zaciągnięty wówczas kredyt Dolińscy nie byli w stanie spłacić. W roku 1869 Towarzystwo Kredytowe

Ziemskie za zaległe raty wystawiło dobra Józefowskie(w tym Kolczyn) na sprzedaż przed Rejentem Kancelarii Ziemskiej w Lublinie. W konsekwencji folwarki: Kolczyn oraz Nietrzeba, oddana w dziesięcioletnia dzierżawę, a trzy lata później sprzedano hrabiemu T. Plater-Zybergowi. Pod koniec XIX stulecia dobra nabyła E. Przewłocka.

W 1895 r. Kolczyn został zniszczony przez powódź, woda zniosła młyn, którego nie dało się odbudować. Powodzie zaгроziły wiosce jeszcze kilkakrotnie, m.in. w 1906 i 1908 r.

Działania pierwszej wojny światowej również przyczyniły się do pośrednich zniszczeń dóbr klucza Józefów. Tereny te były widownią przemarszu wojsk rosyjskich i polskich. Józefów oraz okolice były terenem koncentracji wojsk rosyjskich oraz polskich a pobliska Nieszawa widownią zwycięskiego boju I brygady Legionów Polskich w lipcu 1915 r.

Po pierwszej wojnie światowej Kolczyn znalazł się w rękach nowych dziedziców, hrabiostwo Rostworowskich, którego gospodarność jeszcze jest widoczna. Jego to staraniem zaniedbany i zadłużony majątek dźwignął się z upadku. Hrabia Rostworowski zapoczątkował na dużą skalę sadownictwo, głównie jabłonie, śliwy i grusze, obecnie tak bardzo popularne na tych terenach.

Działanie wojenne w roku 1915, także wielki pożar pobliskiego Józefowa, częściowo także Kolczyna niekorzystnie wpłynęły na rozwój gospodarczy osady oraz wsi. Na znaczeniu stracił Józefów, co miało także odbicie na okolicznych wsiach. W roku 1931 wybudowano szosę z Kluczkowic do Józefowa, tym samym Kolczyn uzyskał stałe połączenie z Opolem. W roku 1936 nastąpiła częściowa parcelacja majątku Zakrzewskich.

Kampania wrześniowa 1939 r. w postaci działań wojennych dotarła w okolice Józefowa dnia 13 września, nastąpiło wówczas przez Niemców uchwycenie przyczółków na prawobrzeżnym Wiśle. W tym okresie Kolczyn utracił kilka budynków mieszkalnych oraz gospodarczych, strawionych przez pożar. W okresie okupacji dowództwo GL w czerwcu 1943 roku oddzieliło powiat kraśnicki na 5 rejonów, rejon I swoim zasięgiem obejmował m.in. teren Kolczyna. Bezpośrednich akcji na terenie wsi nie przeprowadzono. Również BCh zasięgiem swym obejmowały tereny okolic Józefowa. Latem 1944 Front zatrzymał się na Wiśle, z tego czasu pochodzą liczne ubytki dawnego budownictwa, spowodowane działaniami wojennymi, w tym licznymi pożarami.

Kolczyn należał do gminy Rybitwy. Po II wojnie światowej w gminie Rybitwy ustanowiono radzieckiego komendanta wojennego. Nie możemy ustalić, jak wyglądała gmina w tym okresie i jej władzy, ponieważ akta z tego okresu nie przechowały się. Pierwszym sołtysiem w roku 1944 został Józef Wójcikowski, w roku 1950 na kolejną kadencję na tym stanowisku zostaje wybrany Stanisław Zuber.

W okresie powojennym Kolczyn doczekał się realizacji kilku inwestycji. Najwcześniej założono radiofonię, ok. roku 1950. W latach 1952-53 wieś zelektryfikowano. Po zmianach w podziałach administracyjnych w roku 1954 roku Kolczyn przynależy do Gromady Józefów. Wsi sołtysuje Stefan Skabara do roku 1974, a w Gminnej Radzie Narodowej Józefów wieś reprezentują Bronisław Stojak, Katarzyna Różalska, Tadeusz Nowak.

W drugiej połowie lat 70-tych założono instalację wodociągową, zaś w roku 1979 nawierzchnię bitumiczną na szo-

sie opolskiej. W roku 1971 w pn. części wsi zlokalizowano nowopowstały SKR, w tym też czasie w części pd. powstał tartak. Był to jedyne „zakłady” usługowe na terenie Kolczyna.

W wyniku kolejnej reformy samorządowej Kolczyn wchodzi w skład Gminy Józefów nad Wisłą, a w latach 1990-2002 wsi sołtysuje Marian Gorgól. II kadencji 1994-1998 w Radzie Gminy zasiada Antoni Mendak. W III kadencji 1998-2002 w Radzie Kolczyn reprezentuje Danuta Nowak. W latach 2002-2006 sołtysiem wsi zostaje Piotr Puzio.

12 listopada 2006 roku mieszkańcy wybrali do Rady Gminy Marcina Pastwę, a sołtysiem zostaje Wioletta Teresińska, która piastowała to stanowisko do 2018 roku. W latach

2010-2014 w Radzie Gminy przedstawicielem wsi Kolczyn była sołtys wsi- Wioletta Teresińska.

Obecnie członkiem Rady Miejskiej jest Tomasz Kotowski, a sołtysiem jest Pani Ewa Komsa.

Bibliografia:

1. Libera J., *Skrócone studium historyczno-opisowe wsi Kolczyn*, Lublin 1984, Pracownia Konserwacji Zabytków
2. Zugaj L. *,Historia Gminy Józefów nad Wisłą*, Lublin 2014
3. Nowak M. *,25 lat samorządności w Gminie Józefów nad Wisłą, Józefów nad Wisłą 2015*
4. <https://gminajozefow.pl/>

ERASMUS

1. Projekt zatytułowany „UnESCO- untold Experiences Stories”

Projekt był realizowany w okresie 01.09.2018 r. do 31.10.2019 r. łącznie 14 miesięcy. W trakcie realizacji projektu nastąpiło jego wydłużenie w stosunku do pierwotnego harmonogramu. Wniosek o wydłużenie czasu trwania projektu do 31.10.2021 został złożony prawidłowo z odpowiednim uzasadnieniem.

Głównym celem projektu jest:

- poznanie dziedzictwa kulturowego regionu, kraju oraz Europy;
- uzyskiwanie nowych kompetencji (wiedzy, umiejętności i postaw);
- zwiększenie wiedzy na temat innych krajów i kultur;
- lepsze posługiwanie się językami obcymi przez uczniów oraz kadre szkół;
- zwiększanie mobilności uczniów i nauczycieli;
- większe umiędzynarodowienie placówek;
- wdrażanie innowacji i poprawa jakości nauczania w szkołach;
- zapewnienie jakościowego uznawania kompetencji uzyskanych podczas nauki za granicą.

Zaplanowano dwa rodzaje mobilności: krótkie programy szkoleniowe dla pracowników (short term join staff training events), w których wzięło udział 9 nauczycieli z krajów partnerskich oraz krótkoterminowe wyjazdy grup uczniów (short term exchange of group of pupils), w których wzięli udział nauczyciele jak i uczniowie. Razem 30 osób.

W ramach projektu zaplanowano i zrealizowano 3 wyjazdy dla 3 nauczycieli do Portugalii, Rumunii oraz Polski. Natomiast uczniowie (4 z każdego kraju partnerskiego) wraz z 2 nauczycielami mieli możliwość na krótkoterminowe wyjazdy do każdego kraju partnerskiego.

Na przełomie czerwca- lipca w ZSO w Józefowie nad Wisłą odbyła się międzynarodowa, krótkoterminowa wymiana młodzieży realizującej projekt ERASMUS+ „UnESCO-Untold Experiences Stories of a Country”. Na finałowe spotkanie podsumowujące 3-letnie dokonania drużyny projektowej przybyło w sumie 17 uczniów i 9 nauczycieli z Bułgarii, Rumunii, Portugalii i Hiszpanii. Niestety, z powodu ograniczeń spowodowanych przez Covid 19, nasi partnerzy z Włoch nie mogli uczestniczyć w wymianie fizycznej, ale z pomocą aplikacji Google Meet byli z nami wirtualnie przez cały czas. Łącznie z gospodarzami wymiany we wspólnych spotkaniach, warsztatach i wycieczkach uczestniczyło ponad 60 uczestników projektu. Organizacja wizyty szkół partnerskich była sporym wyzwaniem logistyczno-organizacyjnym, zwłaszcza w czasach pandemicznych. Dzięki współpracy całego zespołu projektowego poradziliśmy sobie znakomicie. Spotkanie w Polsce było szóstą i, niestety, ostatnią wymianą uczniowską w ramach projektu. Za nami sześć niezapomnianych tygodni spędzonych w międzynarodowym gronie. Sześć krajów, setki wspomnień, moc doświadczeń. Czas

poznawania lokalnych malowniczych zakątków oraz bezcennych miejsc z listy Światowego Dziedzictwa UNESCO, czas dzielenia się kulturą narodową, tradycyjną kuchnią. Przyświecały nam główne cele projektu: poznanie, dzielenie się oraz promowanie wiedzy na temat dziedzictwa kulturowego oraz zabytków UNESCO. Szkoliliśmy również kompetencje językowe. W trakcie każdej wymiany uczniowskiej młodzież pracowała w grupach międzynarodowych, realizując różnorodne zadania, biorąc udział w rozgrywkach sportowych, wspólnych warsztatach tematycznych i aktywnej rekreacji w terenie. Jednocześnie przebywając razem, pracując i bawiąc się w międzynarodowym gronie udowodniliśmy, że idea wspólnej wielokulturowej wspólnoty ma sens i jest na wyciągnięcie ręki.

Wspólne działania przyniosły oczywiście również wymierne rezultaty w postaci wspólnie wypracowanych produktów. W trakcie spotkania w Polsce odbyła się konferencja promująca rezultaty projektu. Koordynatorzy z poszczególnych szkół partnerskich dokonali prezentacji produktów: przewodnika pt. „Unesco Model”; poradnika pt. „Unesco Covid”, ebooku pt. „Unesco sites in Portugal, Poland, Spain, Romania, Bulgaria”, pamiątkowego kalendarza, z miejscami wpisanymi na listę UNESCO oraz grę planszową. Wszystkie produkty w wersji elektronicznej udostępnione są na stronie internetowej szkoły, w zakładce projektu Erasmus+.

Nasza wspólna wielokulturowa przygoda dobiegła końca. Finał projektowych działań był szansą zaprezentowania naszych dokonań oraz okazją do uczczenia 34 rocznicy funkcjonowania programu Erasmus. Nie ma lepszej reklamy idei programu, niż międzynarodowa i wielokulturowa drużyna w akcji.

Przez trzy lata wspólnych działań młodzież doskonalila umiejętność współpracy w grupie stając przed kolejnymi wyzwaniami. Ostatecznie w ramach podsumowań i oceny zdobytych w trakcie realizacji projektu umiejętności i wiedzy, uczniowie mieli za zadanie przygotować prezentację „Poland in the eyes of Portuguese, Spanish, Romanian, Bulgarian people” w formie filmiku, które były pokazane podczas finałowej konferencji. Jednym z pomysłów na skuteczne i innowacyjne pokazanie głównych idei projektu był wspólny udział w pokazie tradycyjnego świętowania Nocy Kupały. Wykonany na żywo w trakcie finałowej konferencji przez cały międzynarodowy zespół uczniowski i nauczycielski, był bezpośrednim dowodem doskonałej harmonii i aktywnej współpracy zespołu.

Goszczenie zagranicznych przyjaciół było niezwykle cennym doświadczeniem, zarówno dla uczniów jak i nauczycieli. Młodzi ludzie rozwinęli w sobie umiejętności komunikacyjne w języku angielskim. Niewiarygodne jest to, że w stosunkowo krótkim czasie nasza młodzież potrafi z niezwykłą łatwością zintegrować się ze swoimi rówieśnikami z zagranicy. Nasi goście wyjechali z Józefowa na Wisłą pełni pozytywnych wrażeń. Serdecznie dziękuję wszystkim, którzy włączyli się w organizację spotkania.

Koordynator projektu: L. Makoviychuk

2. Projekt Erasmus+ „Common Roots Make You”

Projekt Erasmus+ „Common Roots Make You” jest realizowany w ZSO w Józefowie nad Wisłą od września 2019 roku. W trakcie projektu nastąpiło jego wydłużenie w stosunku do pierwotnego harmonogramu. Wniosek o wydłużenie czasu trwania projektu do 31.10.2021 został złożony prawidłowo z uzasadnieniem.

Jak dotąd, zrealizowana została tylko jedna mobilność do Grecji. Wyjazd do Hiszpanii w kwietniu 2020 roku został odwołany z powodu pandemii. Kolejne mobilności zostały zawieszane, ale odbywały się spotkania koordynatorów online w celu kontynuacji realizacji zadań projektowych.

Na platformie eTwinning został założony projekt „Rotating Together Against Covid”. Celem tego projektu jest kontynuacja działań projektowych prowadzonych w poprzednich latach w ramach europejskiego programu KA229 Common Roots Make You. W związku z pandemią COVID-19 zostały zmodyfikowane działania i akcje projektowe i zostały przeniesione na platformę online.

Odbyło się 2 spotkania online koordynatorów projektu, na których omówiono sytuację w krajach europejskich i zdecydowano się wznowić międzynarodowe mobilności do pozostałych krajów partnerskich. W marcu został zaplanowany wyjazd nauczycieli i uczniów do Oliva, Hiszpania. W kwietniu – do Polski, w maju- do Włoch i w czerwcu do Portugalii.

W ramach rozpowszechniania rezultatów projektu w październiku 2021 zorganizowano w naszej szkole Erasmus Days oraz Europejski Tydzień Języków Obcych.

Uczniowie klas 7, biorący udział w projekcie Erasmus+ włączyli się do działań realizowanych w ramach projektu eTwinning „Z serca do serca”.

L.Makoviychuk

3. Projekt eTwinning „Z serca do serca”.

Uczniowie klasy 5b i klas 7 (biorący udział w projekcie Erasmus+) włączyli się do działań realizowanych w ramach projektu eTwinning „Z serca do serca”. Cele tego projektu to promocja postawy otwartości, bezinteresowności oraz pomocy starszym, samotnym osobom przebywającym w domach pomocy.

Razem z koleżankami i kolegami z 38 szkół z całej Polski podjęli się wspólnego wykonania zaplanowanych w projekcie aktywności.

W wirtualnej wizytówce na platformie Twinspace przedstawili się oraz zaprezentowali partnerom z projektu naszą szkołę i miasto.

Kolejny krok polegał na znalezieniu Domu Pomocy Społecznej, który otoczyli swoim wolontariackim działaniem. Każdej szkole, w drodze losowania, przydzielona została jedna placówka, dla której przygotowywane były świąteczne kartki z życzeniami.

Młodzi eTwinerzy ze Szkoły Podstawowej w Józefowie nad Wisłą wystali swoje kartki do hospicjum Domu Opieki Społecznej „Hospes Hospiti Sacer” w Pobiedziskach w woj. wielkopolskim.

Projekt stał się okazją do podjęcia rozmowy na tematy związane z samotnością, cierpieniem, a także śmiercią. Młodzi ludzie poczuli, ile radości uda im się wnieść w życie obdarowanych osób. Zadbali, by każdy mieszkaniec tego hospicjum dostał od nas kartkę.

L.Makoviychuk

100 URODZINY PANI CZESŁAWY DOBROWOLSKIEJ

26 lutego, mieszkanka Gminy Józefów nad Wisłą Pani Czesława Dobrowolska obchodziła 100. rocznicę urodzin. Jubilatka urodziła się 26 lutego 1922 roku w Kopaninie Kaliszkańskiej. Obecnie mieszka w miejscowości Miłoszówka.

Pani Czesława jest matką trojga dzieci, babcią ośmiorga wnuków i prababcią ośmiorga prawnuków. Przez całe swoje życie ciężko pracowała na roli. Mimo trudu dnia codziennego zawsze znajdowała czas na realizację swojej pasji – szydełkowanie. Mimo doświadczeń losu jest osobą pogodną i uśmiechniętą.

Życzenia Dostojnej Jubilatce przekazał Grzegorz Kapica – Burmistrz Gminy Józefów nad Wisłą oraz Monika Jurak – Kierownik Urzędu Stanu Cywilnego. Wszyscy dołączamy się do życzeń winszując Zacznej Jubilatce dużo zdrowia, wszelkiej pomyślności, radości oraz kolejnych jubileuszy.

ZŁOTE GODY 2021

1 października miało miejsce wręczenie Medali za Długoletnie Pożycie Małżeńskie. Tego zaszczytu dostąpiły 24 pary małżeńskie z terenu Gminy Józefów nad Wisłą. Dostojni Jubilaci otrzymali z rąk Grzegorza Kapicy – Burmistrza Józefowa nad Wisłą oraz Moniki Jurak – Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego odznaczenia nadane przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Uroczystości towarzyszyły życzenia, kwiaty oraz gratulacje za dotrzymanie zobowiązań, jakie pary małżeńskie składały sobie pięćdziesiąt lat temu.

Z okazji tak istotnego dla całej Gminy święta, życzymy Szanownym Jubilatam dużo zdrowia, wszelkiej pomyślności, radości oraz kolejnych jubileuszy.

W gronie odznaczonych znalazły się następujące osoby:

- Marianna i Józef Bulzakowie,
- Anna i Michał Furtakowie,
- Maria i Stanisław Hałasowie,
- Leokadia i Jan Jakubowscy,
- Krystyna i Jan Jaroszowie,
- Jadwiga i Zdzisław Karabelowie,
- Teresa i Stanisław Kojtychowcie,
- Teresa i Jerzy Krukowiczowie,
- Jadwiga i Leszek Kucharczykowie,
- Teresa i Leopold Łyjakowie,
- Helena i Roman Makosiowie,
- Kazimiera i Andrzej Muszalscy,
- Barbara i Bolesław Niewielscy,
- Zuzanna i Zbigniew Niewielscy,
- Bożena i Jan Paterkowie,
- Alina i Kazimierz Słowikowie,
- Grażyna i Stanisław Słowikowie,
- Barbara i Kazimierz Solisowie,
- Wanda i Józef Szcześniakowie,
- Wiesława i Zygmunt Świątkowscy,
- Krystyna i Henryk Uzarowie,
- Janina i Wojciech Węgrzynowie,
- Teodora i Zygmunt Wójcikowscy,
- Janina i Stanisław Żubrowie.

GMINNY TURNIEJ W BILARDA MŁODZIEŻOWYCH DRUŻYN POŻARNICZYCH

W miesiącach luty- marzec 2022 r. został przeprowadzony pierwszy w historii turniej bilarda wśród Młodzieżowych Drużyn Pożarniczych. Turniej odbywał się w remizach OSP w Boiskach Kolonii, Mazanowie oraz Chruślinie, ponieważ przy tych jednostkach funkcjonują MDP. Nad prawidłowością rozgrywek czuwał druh Jan Iwan z KSRRG OSP Boiska. Turniej cieszył się dużym zainteresowaniem wśród młodzieży. Rozgrywki były poprzedzone wieloma godzinami ćwiczeń.

27.03.2022 r. odbyło się wręczenie pucharów i medali dla zawodników biorących udział w Gminnym Turnieju Bilarda o Puchar Burmistrza Józefowa nad Wisłą.

Uroczystego wręczenie nagród dokonał zastępca burmistrza Adam Rędzia.

I miejsce Młodzieżowa Drużyna Pożarnicza z Boisk

- Samanta Kijowska
- Kasia Kancik
- Klaudia Kijowska
- Nikola Małaczyńska
- Danuta Uzar

II miejsce Młodzieżowa Drużyna Pożarnicza z Mazanowa

- Ania Świątkowska
- Paulina Świątkowska
- Jagoda Buława
- Mikołaj Michalec

III miejsce Młodzieżowa Drużyna Pożarnicza z Chruśliny

- Klaudia Moleśtak
- Oliwia Mikołajewicz
- Katarzyna Mikołajewicz
- Damian Wilk

TURNIEJ TENISA STOŁOWEGO

W dniach 20, 24 i 27 marca w Gminnym Centrum Kultury odbywał się Turniej Tenisa Stołowego o Puchar Burmistrza Józefowa nad Wisłą.

Tegoroczny turniej rozgrywany był w pięciu kategoriach.

Nad prawidłowością rozgrywek czuwał sędzia zawodów – Artur Mróz Prezes KS Wisła Józefów.

W turnieju wzięło udział 31 zawodników w tym trzech zawodników z Ukrainy.

24 marca zostały przeprowadzone rozgrywki dla podopiecznych Środowiskowego Domu Samopomocy w Prawnie, wzięło w nich udział 7 uczestników.

27 marca po rozgrywkach debloych nastąpiło uroczyste wręczenie nagród najlepszym zawodnikom. Statuetki, medale, dyplomy oraz nagrody wręczył wiceburmistrz Pan Adam Rędzia. Nagrodami w konkursie były karty podarunkowe, których sponsorem był Burmistrz Miasta Józefów nad Wisłą.

Najlepsi zawodnicy w poszczególnych kategoriach przedstawiają się następująco:

Kategoria wiekowa do 18 lat:

- I miejsce Krzysztof Cieślak
- II miejsce Miłosz Knieja
- III miejsce Mateusz Borkowski

Kategoria wiekowa od 18 do 80 lat:

lat:

- I miejsce Wojciech Prokopiak
- II miejsce Tadeusz Sidoruk
- III miejsce Grzegorz Dobrowolski

**Kategoria: Najlepszy tenisista
ŚDS w Prawnie**

- I miejsce Grzegorz Woźniak
- II miejsce Mirosław Jastrzębski
- III miejsce Andrzej Pałka

Kategoria Rozgrywki Deblowe:

- I miejsce Wojciech Prokopiak i Paweł Cywiński
- II miejsce Tadeusz Sidoruk i Jan Zając
- III miejsce Michał Czuba i Piotr Tomczyk

Kategoria na najlepszego zawodnika turnieju:

- I miejsce Wojciech Prokopiak
- II miejsce Michał Czuba
- III miejsce Tadeusz Sidoruk

Rocznice lokalne:

- 410. rocznica założenia Prawna-1612 r.
- 335. rocznica utworzenia miasta Józefów nad Wisłą- 1687 r.
- 170 lat temu po raz pierwszy wzmiankowano o Miłoszówce
- 120 .rocznica założenia sądu w Józefowie nad Wisłą- 1902 r.
- 100 lat temu pojawiło się na arkuszach ocen z roku 1922/1923 imię i nazwisko patrona szkoły podstawowej w Józefowie nad Wisłą- Adama Mickiewicza
- 50-lecie powstania Gminy Józefów - 5 grudnia 1972 r.
- 10 lat istnienia Środowiskowego Domu Samopomocy w Prawnie-2012 r.

**KOMUNIKAT OŚRODKA POMOCY SPOŁECZNEJ
W JÓZEFOWIE NAD WISŁĄ.**

Osoby oraz inne podmioty, które udzieliły schronienia i wyżywienia obywatelom Ukrainy, którzy przekroczyli polsko-ukraińską granicę od 24 lutego 2022 r., mogą otrzymać specjalne świadczenie w wysokości 40 zł na osobę dziennie.

Zgodnie z ustawą świadczenie może być przyznane każdemu podmiotowi, w szczególności osobie fizycznej prowadzącej gospodarstwo domowe, który zapewni zakwaterowanie i wyżywienie obywatelom Ukrainy. Aby otrzymać świadczenie należy złożyć WNIOSEK wraz z załączoną KARTĄ OSOBY PRZYJĘTEJ DO ZAKWATEROWANIA.

Wnioski należy składać w Ośrodku Pomocy Społecznej w Józefowie nad Wisłą, ul. Opolska 33E/10 lub w formie elektronicznej przez ePUAP (adres skrytki /opsjozefownw/SkrytkaESP).

Świadczenie będzie przyznane za okres faktycznego zapewnienia zakwaterowania i wyżywienia obywatelom Ukrainy, nie dłużej niż za okres 60 dni i jest wypłacane z dołu.

